

פרשת ראה

בס"ד. משיחת יום ב' פ' ראה, כ"ף מנחם-אב ה'תשמ"ו

הנחה פרטית בלתי מוגה

כל פרשת השבוע נקראת בשם "ראה". והרי מובן גם לתינוקות של בית רבן, ש"אינה דומה ראייה לשמיעה". וזה מובן גם – להבדיל – לבני-נח, מכיון שזהו עניין שכלי, הגיוני: אין להשוות את ההתפעלות שנוצרת מדבר שהאדם שומע – אפילו כשהוא שומע זאת מעדים נאמנים, כמו אביו ואמו – להתפעלותו מדבר שהוא רואה בעיניו ממש. ההתפעלות וההתאמתות שבהן מתקבל אצלו הדבר שהוא ראה, הן גדולות באין-ערוך מהשמיעה, עד כדי כך שאומרים שאין שום מקום להשוואה – "אינה דומה ראייה לשמיעה".

ואת זה אומרים לכל יהודי, החל מהילד הכי קטן, שכשמדובר בתורה ומדובר במצוותיה – שזהו העניין של היהדות – זה צריך להיות אצלו באופן של "ראה": בדיוק כמו שהוא רואה את מתן-תורה, ש"עינינו ראו ולא זר", ו"אוזנינו שמעו ולא אחר".

והרמב"ם מביא תיאור זה של ראייה כדי להסביר את מעלתה של נבואת משה רבינו בהשוואה לשאר הנביאים. ומדובר בנביאי אמת, החל מישעיה, וכיוצא בזה. אומרים לכל ילד, שכל דבר קשור בתורה; היום אתה לומד את השיעור היומי בפרשת השבוע, בו מדובר אודות הרבה עניינים. אבל כל הפרשה נקראת בשם "ראה" – אתה רואה זאת, ולכן אפשר לתבוע ממך שדברי התורה יהיו אצלך "כחדשים", בדיוק כמו שאתה רואה את זה; משום שבאמת הנשמה שלך אכן רואה את זה. ולכן אתה צריך להרגיל את עצמך להתנהג בהתאם לכך בנוגע למעשה בפועל, מכיון ש"המעשה הוא העיקר".

זה נכון במיוחד בנוגע לילד קטן, שהמחשבה שלו לאו דוקא ברת תוקף, אבל המעשה שלו כן נחשב. וזה נכון במיוחד כשמדובר בתינוקות של בית רבן, שאצלם, עיקר כל העיקרים הוא העניין של "ראה".

גם בהמשך הפרשה, בשיעור היומי של החלק השני, מדובר על הרבה עניינים. אחד העניינים שיש חידוש בדבר הוא – "כי ירחיב ה' את גבולך". אתה יכול לשאול שאלה – והאמת היא שזאת לא שאלה שלך, מכיון שאתה מאמין בן מאמין – זאת שאלה

פרשת ראה

שמושלכת למוחך על ידי היצר הרע שנמצא ב"חלל השמאלי" שבלב: הייתכן?! כיצד ניתן לתבוע מאיתנו, כאשר "אותותינו לא ראינו", שיהי אז דוקא העניין של "ראה", ובאופן שזה ישפיע על המעשה, ואומרים שזה צריך להשפיע על הרבה סוגי מעשים, בדומה לעניינים הרבים המופיעים בפרשת ראה? על כך אומרים, שזה מוסבר בחלק השני של הפרשה: עלינו לדעת שאנחנו נראה זאת בעתיד, "כי ירחיב ה' את גבולך", לשון עתיד.

עוד כתוב בסיום השיעור היומי בפרשה, "כי תעשה הטוב והישר". רש"י מפרש זאת – והרי פירושו נלמד גם עם תינוקות של בית רבן, משום שזהו "פשוטו של מקרא" – ש"טוב וישר" פירושו הן בעיני שמים והן בעיני אדם. שני פסוקים אלה קשורים זה בזה: העובדה ש"ירחיב ה' את גבולך" והדינים שמדובר עליהם בהתחלת השיעור היומי, הבאת מעשר שני וקדשים לבית-המקדש, ובקרוב ממש לבית-המקדש השלישי "מקדש אדני-כוננו ידיך", ותתקיים אז בהרחבה, באופן של "ירחיב ה' את גבולך", "כמצות רצונך", בצורה מושלמת – זה נפעל על ידי "מעשינו ועבודתנו" עתה, במשך זמן הגלות, על ידי "תעשה הטוב והישר", כפי שנאמר בסיומו וחותרו של השיעור היומי.

וזה כולל עניין של ברכה בארץ הקודש עצמה. ישנו הזמן של לפני ש"ירחיב ה' את גבולך", שזה היה כבר לאחר מתן-תורה, כשבני ישראל היו אוכלים את המן, והיו להם בארה של מרים וענני הכבוד, ומשה ואהרן היו עמהם, ואף על פי כן, זה עוד לא מצב של "ירחיב ה' את גבולך". ואחר כך יתקיים "ירחיב ה' את גבולך", ועד לאופן כזה שזה מתבטא במעשה בפועל.